

Een gebed om Gods verbondszege

Lezen: Psalm 20

Tekst: Psalm 20: 2-3

Zingen:

Ps. 25:7

Ps. 20:1

Ps. 84:4,5

Ps. 89:9

Ps. 111:5

Geliefde gemeente, in de 16e eeuw streed ons Nederlands leger onder leiding van Willem van Oranje tegen de Spanjaarden. In de kracht van de Heere hebben zij de overwinning mogen behalen. Het is ook in die tijd dat ons volkslied werd geboren. Twee coupletten zijn heel bekend, het eerste en het zesde. Met name dat zesde vers moet in die tijden van benauwdheden een grote troost geweest zijn: *"Mijn schild ende betrouwen zijt Gij, o God, mijn Heere, op U zo wil ik bouwen, verlaat mij nimmermeer; dat ik toch vroom mag blijven, Uw dienaar te allerstond, de tirannie verdrijven, die mij mijn hart doorwondt."*

Het was een strijd waarin Willem van Oranje vergeleken werd met koning David. Dat vinden wij bijvoorbeeld in het achtste couplet van ons volkslied: *"Als David moest vluchten voor Saul, den tiran, zo heb ik moeten zuchten als menig edelman. Maar God heeft hem verheven, verlost uit aller nood, een koninkrijk gegeven in Israël zeer groot."* Zo bevrijdde de Heere door de hand van Willem van Oranje ons vaderland van het Spaanse juk. En waar kwam Willem van Oranje terecht na de overwinning? Bij de God van het verbond. Hij mocht, zoals de geschiedenis leert, een verbond sluiten met de Heere, die hij de Potentaat der Potentaten noemde, dat wil zeggen de Koning der koningen. Van dat wonder spreekt nog steeds ons volkslied, gemeente.

Waarom zeg ik dit? Omdat Psalm 20 ook een volkslied is. David heeft dat lied mogen dichten voor tijden van grote benauwdheid. Hij en het volk mochten zich in die benauwdheid richten op Jacobs God, dat is de God des verbonds. Zo willen wij deze biddagavond naar de eerste verzen van dit volkslied gaan luisteren en schrijven boven de prediking: **een gebed om Gods verbondszege** met drie gedachten:

1. Zijn antwoord in de benauwdheid
2. Zijn verhoging in een hoog vertrek
3. Zijn hulp uit het heiligdom

1. Zijn antwoord in de benauwdheid

Psalm 20 wordt door velen aangeduid als een volkslied voor Israël. Er is geen bijzondere gebeurtenis aan te wijzen waarin David deze psalm heeft gedicht door de leiding van de Heilige Geest. Wel kunnen wij uit deze psalm opmaken dat het met name een lied is geweest dat functioneerde in tijden van oorlog, als de koningen moesten strijden tegen de vijand. Zo vinden wij bijvoorbeeld in het zesde vers woorden als het opsteken van vaandels, wat ons aan een leger doet

denken. Ook het achtste vers laat ons zien dat het om tijden van oorlog ging, want er werd gesproken over strijdswagens en paarden.

Nu weten wij vanuit de Bijbel dat in de tijd dat koning David regeerde, er vele oorlogen gestreden moesten worden. Er wordt zelfs over die tijd van koning David gesproken in 1 Samuël 25 vers 28 als een tijd van de oorlogen des Heeren. Hij moest vechten tegen de Filistijnen, tegen de Ammonieten, tegen de Syriërs, allemaal vijanden die regelmatig op Israël afkwamen. Als zij op het volk afkwamen en David en zijn mannen moesten strijden tegen die vijanden, dan waren dat inderdaad dagen van benauwdheden.

Weet u, voor die gelegenheden, voor die dagen van benauwdheid, had de Heilige Geest David aangedreven om een lied te dichten, een volkslied in de vorm van een gebed. Elke keer weer als David ten strijde moest trekken met zijn soldaten, gingen ze eerst naar het heiligdom. Dat is de plaats in Jeruzalem waar het altaar stond, waar hij de Ark des Verbonds had neergezet. Dat was een gewoonte geworden in Israël: eerst naar het heiligdom en dan naar het slagveld.

Als het volk naar het heiligdom ging, was dat in de dagen van het Oude Testament iets heel indrukwekkends. Dan trokken de soldaten door de straten van Jeruzalem en koning David liep voorop. Zo kwamen ze op de plaats waar de Tent der samenkomst stond, waar het altaar stond, en waar in die tent, verborgen, de Ark des Verbonds stond. Dan schaarde het leger zich rondom het altaar, waar de priesters al klaar stonden om spijsoffers te brengen en het brandoffer aan te steken, zo blijkt uit vers 4. In de buurt van het altaar stond het Levietenkoor klaar om Psalm 20 te zingen onder leiding van de opperzangmeester. Rondom de priesters en achter het leger stond het volk, dat zo nauw betrokken was op de koning en op het leger. In stilte luisterden zij of zongen zachtjes mee als het Levietenkoor aanhief: *"De HEERE verhore u in den dag der benauwdheid, de Naam van den God Jakobs zette u in een hoog vertrek. Hij zende uwe hulp uit het heiligdom, en ondersteune u uit Sion."*

Dat lied werd dus ook voor David en zijn leger gezongen. Daarmee werd de Heere gebeden om een verbondszegen. Wat was dan heel concreet de verbondszegen die in dit gebed van de Heere werd gevraagd? Laten we even teruggaan naar de tijd van Mozes. Toen Mozes afscheid ging nemen van het volk, heeft hij verschillende toespraken gehouden. In een van die toespraken gaat hij het volk de verbondszegeningen en de verbondsvloekuitspraken voorhouden. Een van de verbondszegeningen, een van de verbondsbeloften, was heel concreet bedoeld voor de tijden van strijd, tijden van oorlog. De Heere beloofde de overwinning te geven in die strijd. We kunnen dat vinden in Deuteronomium 28 vers 7: *"De HEERE zal geven, dat uw vijanden, die tegen u opstaan, geslagen worden voor uw aangezicht; door één weg zullen zij tot u uittrekken, maar door zeven wegen zullen zij voor uw aangezicht vlieden."*

Die verbondsbeloften, die verbondszegen, werd hier in het begin van Psalm 20 als het ware de Heere voorgehouden: Heere, onze koning moet weer ten strijde trekken. Zou U willen gedenken aan Uw verbond? Zou U willen denken aan Uw belofte? In welke weg schenkt de Heere die zegen dan? In welke weg vervult Hij Zijn beloften? Dat laat deze psalm heel duidelijk zien: in de weg van het gebed. Dat had David voor ogen toen hij al eerder in de stilte, door de Geest gedreven, deze psalm mocht dichten voor de dag van de benauwdheid, voor de tijd dat er oorlog en strijd komt.

Gemeente, dat maakt Psalm 20 toch wel tot een heel bijzonder lied. Het was een volkslied dat David zelf heeft mogen dichten, maar als hij dan uiteindelijk op verschillende momenten zelf ten strijde moet trekken met zijn leger, werd zijn eigen lied door de Levieten voor hem en de soldaten als het ware opgezongen. Hij werd als het ware in het gebed, al zingend, de Heere opgedragen. Als profeet mocht hij dit lied dichten, maar de inhoud had hij ook zelf nodig als hij als koning met zijn

leger ten strijde moest trekken. Hoe wonderlijk, want elke keer weer als hij erop uit moest gaan met zijn mannen, brak er een dag van benauwdheid aan. Daarom baden de Levieten of de Heere hem dan juist wilde horen, ja, wilde verhoren. Er staat in de grondtekst een woord dat betekent: Heere, wilt U hem dan antwoord geven? Als ze al biddende ten strijde trekken, zou U dan willen antwoorden en zou U dan de overwinning willen geven? *"De HEERE verhore u in den dag der benauwdheid."*

Ja, gemeente, zo kunnen er ook in uw en jouw leven dagen aanbreken van benauwdheid. In Davids situatie, die wij vanavond schetsen, gaat het heel concreet om een strijd, om een oorlog. Maar als we naar het Hebreeuwse woord kijken dat hier vertaald is met benauwdheid, dan is dat heel breed. Dat woord betekent ook nood, verdriet, onrust, dat je in banden gekomen bent, of dat je onderdrukt wordt. Er zijn allerlei manieren waarop een mens in benauwdheid kan komen. Daar moeten we niet zo raar van opkijken dat dat gebeurt. Want sinds de zonde in de wereld gekomen is, en sinds wij in zonde ontvangen en geboren worden, zullen er dagen van benauwdheid in elk mensenleven komen.

Dat kan zomaar in het dagelijkse leven gebeuren. Als je ziek wordt, of als een ernstige ziekte zich openbaart, wat een benauwdheid kan dat niet geven? Of als een mensenkind in een psychische duisternis gekomen is, wat kan het benauwd zijn, verdrietig zijn, onrustig zijn? Als er dagen van rouw en verdriet komen, want lopen er niet veel jongeren en ouderen over deze wereld die nog steeds met gebeurtenissen uit het verleden worstelen, die daar traumatische ervaringen in hebben opgedaan? Als dat bovenkomt, aan de oppervlakte komt, wat kan het benauwd maken, wat kan het angstig en onrustig maken? Zo zouden we heel veel voorbeelden kunnen noemen, die we allemaal mogen scharen onder de dagen van de benauwdheid.

Wat er in het dagelijkse leven kan gebeuren, dat komen Gods kinderen ook tegen in het geloofsleven. Er zijn in het geloofsleven ook momenten dat er sprake is van benauwdheid. Ik zat zomaar te denken aan de dichter van Psalm 116. Als je die psalm begint te lezen, merk je gelijk dat je met een kind van God in gesprek bent, die een enorme liefde tot de Heere heeft. Daarom begint die dichter ook te zingen: *"God heb ik lief."* Dat was echt bij die dichter. Maar als je die psalm verder leest, gaat deze dichter verklaren hoe het komt dat hij God zo liefheeft. Nee, dat komt niet uit zichzelf op, maar dat komt omdat hij ondervonden heeft dat God die dichter liefheeft. De dichter van Psalm 116 heeft het heel goed kunnen vinden met Johannes, die het in zijn zendbrief geschreven heeft: *"Wij hebben Hem lief, omdat Hij ons eerst liefgehad heeft."*

En waar is dat in gebleken? Hoe heeft de dichter van Psalm 116 de liefde van God in Christus mogen ervaren? Nu, daar gaat hij zelf een getuigenis van afleggen in Psalm 116. Hij ging vertellen hoe het gekomen is dat hij de Heere zo hartelijk heeft lief gekregen. Want de Heere liet hem zien wie hij was: een zondaar voor God. De Heere liet hem zien dat hij met zijn zonde in de schuld stond bij God. Hij heeft leren verstaan wat hij verdiend had vanwege zijn zonde. Hij kwam in aanraking met Gods recht. En toen kreeg deze man, deze dichter, het benauwd. Luister maar wat hij zelf zegt: *"Ik lag gekneld in banden van den dood, daar de angst der hel mij alle troost deed missen; ik was benauwd, omringd door droefenissen."*

Wat is het een wonder, gemeente, als de Heere dan in die benauwdheid, ook in de geestelijke benauwdheid, wil verhoren, als Hij met een antwoord komt, als Hij Zijn heerlijke belofte gaat vervullen: *"Roep Mij aan in den dag der benauwdheid, en Ik zal u eruit helpen, en gij zult Mij eren."* Nee, dat is niet één keer in het geestelijke leven. Er kunnen steeds opnieuw dagen van benauwdheid komen in het leven van een kind van God. Dan denk ik weer even aan een van de preken over de Dordtse Leerregels. Als daar een leger van aanvechtingen op je afkomt, wat kan

dat benauwdheid geven? Of als er een leger met vertwijfelaars op je afkomt, die willen doen twifelen aan Gods genade, wat kan dat benauwd maken? Wat kunnen er dagen van verdriet en onrust zijn, als je bemerkt dat je in de weg der heiligmaking toch nog struikelt in de zonde? Wat kan het soms een dag van benauwdheid zijn, als de Heere, nadat Hij vele lessen je geleerd heeft, je toch weer leeg gaat maken, om nog rijkere genade te openbaren die er in Hem te vinden is?

Wat is dan de weg, als er een dag van benauwdheid aanbreekt, wat dat dan ook is? De weg die David ging, op de achtergrond van Psalm 20. Hij ging, voordat hij de strijd inging, naar het heiligdom. Hij ging naar het altaar, die plaats waar alles spreekt van Christus, de Borg en Middelaar van het Nieuwe Verbond, Hij Die in de grootste benauwdheid en smarten gekomen is, in de grootste angsten der hel, toen Hij naar de aarde kwam om te lijden en te sterven. Jesaja heeft het geprofeteerd: *"In al hun benauwdheid was Hij benauwd, en de Engel Zijns aangezichts heeft hen behouden; door Zijn liefde en door Zijn genade heeft Hij hen verlost, en Hij nam hen op, en Hij droeg hen al de dagen van ouds."*

Er is geen benauwdheid op aarde te denken, gemeente, of Christus heeft die gekend in Zijn diepe, diepe lijdensweg, met name op de laatste dag van Zijn leven, voordat Hij stierf aan het kruis op Golgotha. Welke dag van grote benauwdheid is dat voor de Borg des Verbonds geweest! Hij kwam terecht in de hof van Gethsémané, Hij hing aan het vloekhout op Golgotha. Wat heeft de Borg op die twee plaatsen Zijn Vader gebeden, opdat ook Zijn Vader Hem zou verhoren in de dag der benauwdheid, dat ook de Vader Hem antwoord zou geven, toen het zo onuitsprekelijk benauwd werd voor de Heere Jezus Zelf. Drie keer heeft Hij in de hof van Gethsémané in die benauwdheid gebeden: *"Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat dezen drinkbeker van Mij voorbijgaan; doch niet gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt."* En hebt u Hem wel eens horen roepen, door het geloof, in die drie-urige duisternis aan het kruis van Golgotha: *"Eloi, Eloi, lama sabachthani? Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?"*

Gemeente, hoorde God Hem toen? Hoorde de Vader Zijn geliefde Zoon daar niet roepen in de dag van Zijn grote benauwdheid? Jawel, Zijn Vader hoorde Hem wel, maar op die momenten verhoorde Zijn Vader Hem niet, tenminste toen niet, totdat Hij alles volbracht had aan het kruis van Golgotha. Toen kwam er wel een antwoord uit de hemel, toen kwam er wel een heilige reactie van de Vader, want de Vader scheurde het voorhangsel van boven naar beneden. Want Hij was zo tevreden met het offer en de bloedstorting van Jezus Christus. Is het drie dagen later op de opstandingsmorgen niet nog duidelijker gebleken hoe de Vader tevreden was met het offer van Zijn Zoon? Kwam toen niet opnieuw een antwoord uit de hemel in de dag der benauwdheid, toen de Vader Zijn Zoon opwekte uit de dood?

Ja, de schuld was betaald, volkomen betaald. Aan het recht van God was voldaan, en niets hoeft er meer gedaan te worden om de deugden van God te verheerlijken. Vrede aangebracht, vrede door het bloed des kruises. Ja, de Vader heeft Zijn Zoon wel verhoord in de dagen der benauwdheid, want toen Christus werd opgewekt uit de doden, vervolgde het recht van God Christus niet meer. Hij stond op tot verlossing van verloren zondaren. Dat, gemeente, was het antwoord van de Vader aan Zijn Zoon. Maar er kwam nog een antwoord. Want als de Vader eenmaal antwoordt, dan blijft Hij antwoorden. Hij antwoordde niet alleen met die scheur in dat voorhangsel. Hij antwoordde niet alleen door Christus op te wekken uit de doden. Maar dat antwoord komt ook openbaar toen Christus veertig dagen na Zijn opstanding door de Vader werd opgenomen in hemelse heerlijkheid. Ja, toen de Vader Christus ging zetten in een hoog vertrek. Daarom, daarom verhoort de Heere Zijn volk in de dag der benauwdheid. Ja, meer nog, zet Hij ook Zijn volk in een hoog vertrek.

2. Zijn verhoging in een hoog vertrek

Dat brengt ons nu bij onze tweede gedachte: Zijn verhoging in een hoog vertrek. We gaan weer terug naar het heiligdom in Jeruzalem. Daar staat David met zijn mannen bij het altaar. Daar klinken de stemmen van de Levieten en zij zingen Psalm 20 als een gebed tot God voor David en zijn mannen, nu ze weer oorlog moeten gaan voeren. In dat gebed bidden ze niet alleen of de Heere hen wil verhoren, wil antwoorden als ze ten strijde gaan trekken, maar vervolgens horen wij ook dat ze bidden of de Heere hen wil zetten in een hoog vertrek. En dat baden ze in het heiligdom. Dat baden ze bij het altaar. Een diep gebed, gemeente: *"De Naam van den God Jakobs zette u in een hoog vertrek."*

Heel eenvoudig bidden de Levieten in dit lied of de Heere David en zijn leger wil verhogen. Dat wil zeggen: op een hoge plaats brengen waar ze veilig zijn, waar ze onaantastbaar zijn en waar de vijand er niets meer kan doen. Je zou kunnen denken, jongens en meisjes, aan een arend die we in de Bijbel regelmatig tegenkomen, die hun nesten bouwen bovenop een steenrots, waar ze hun eieren leggen en waar de jongen uitkomen en vertroeteld worden. Heel hoog, waar geen vijand die jongen zou kunnen opeten.

Nou, David, die Psalm 20 zelf heeft gedicht, kon zich wel voorstellen wat dat wilde zeggen: dat de Heere in dagen van benauwdheid hem en zijn mannen op een hoog vertrek wilde zetten en plaatsen. Hij heeft dat een paar keer letterlijk meegemaakt. Dan denk ik met name aan de strijd en zijn vluchten voor Saul in dat doodsgevaar. Hoe dikwijls is het niet gebeurd dat de Heere hem bracht op een hoge, steile rots? Als hij bovenop die berg kwam, kon Saul hem niet grijpen, dan was hij veilig. Of als hij daar hoog in de bergen vluchtte in de kloof van een steenrots. Ja, dan was het letterlijk dat de Heere hem in een hoog vertrek, op een hoge plaats, neerzette waar de vijand David niets meer kon doen.

Maar weet u, gemeente, wat maakte dat hoge vertrek waar David door de Heere gebracht was voor hem nou ten diepste tot een veilige plaats? Als hij daar bovenop zo'n berg zat of als hij daar in een kloof van een steenrots was, wat maakte die plaats voor David dan inderdaad een hoog vertrek waar hij veilig was, waar hij onaantastbaar was? Weet u wat? Omdat de Heere aanwezig was op diezelfde plaats. Als de Heere hem in een hoog vertrek plaatste in dagen van benauwdheid, ervoer David wat hij in een andere psalm zo mooi onder woorden bracht: *"Want God was aan mijn zij; Hij ondersteunde mij in 't leed dat mij genaakte."*

Daarmee komen wij bij een geestelijke betekenis van dat hoog vertrek waarin de Heere David heeft gezet en waarin Hij Zijn ganse Kerk gaat zetten. Wat is die geestelijke betekenis dan, gemeente? Wel, dat hoog vertrek is God Zelf. Dan denk ik aan Psalm 62. Daar horen we David zelf getuigen: *"Immers is mijn ziel stil tot God; van Hem is mijn heil. Immers is Hij mijn Rotssteen, mijn Heil, mijn Hoog Vertrek; ik zal niet grotelijks wankelen."* David wist het, David kende het door ondervinding, dat de Heere Zelf zijn Hoog Vertrek is geweest. Dat de Heere voor David een schuilplaats van de Allerhoogste was.

Ja, David wist, en dan kom ik bij een diepe betekenis van het plaatsen in een hoog vertrek, David wist door genade wat het was om met God verzoend te zijn. Zijn leven was met Christus verborgen in God en dat lag nu besloten in Gods verbond. Juist in dagen van benauwdheid werd dat zo'n grote troost voor hem. Dat blijkt uit die twee heerlijke Namen die we tegenkomen in onze tekst, gemeente. Daar wordt allereerst de Naam HEERE met allemaal hoofdletters genoemd. Dat is Jehovah, dat is die trouwe Verbonds-God. En de tweede Naam die we tegenkomen is de Naam van de God van Jakob. Eigenlijk wordt daar hetzelfde gezegd. Want als we in de Bijbel de Naam tegenkomen, dan wordt daar altijd de Naam HEERE mee bedoeld: Jehovah, Jahweh, "Ik zal zijn

Die Ik zijn zal." Dan hoor ik Mozes zeggen in Deuteronomium 28, deze heerlijke, vreselijke Naam: *"Dat is de HEERE, uw God."*

Zo heeft de Heere Zich geopenbaard in Zijn Woord. Met die Naam HEERE openbaart Hij wie Hij is en wat Hij doet. Ja, daarmee openbaart Hij Zich als een Drie-enige God. Gemeente, de Drie-enige God die we tegenkomen in het heilige Woord van God, dat is de God van het verbond. Dat wil zeggen dat God in het verbond wil treden met een mensenkind. Dat is zo onuitsprekelijk groot. Als we daarover nadenken, betreden wij heilige grond.

Want in het paradijs is iets verschrikkelijks gebeurd. O ja, het mooie van het paradijs is geweest dat God daar de mens heeft geschapen naar Zijn beeld en naar Zijn gelijkenis. Daar wilde God met de mens omgaan als een Vader met Zijn kind. Daar wilde God in het verbond treden om een hele sterke band met de mens te kunnen hebben. Maar die mens, met wie de Heere zo'n sterk verbond had gesloten in het paradijs, is gevallen in de zonde. Daarmee is dat heerlijke verbond met God de Schepper en de Maker zo verbroken. Dat bracht de mens, u, jij en ik, van nature in een verschrikkelijke staat. Want doordat wij door de zonde het verbond met God hebben verbroken, hebben wij tegelijkertijd een verbond met iemand anders gesloten, namelijk het verbond met de duivel, het verbond met de zonde. We vinden dat terug in de Heilige Schrift: *"Wij hebben een verbond met den dood gemaakt, en met de hel hebben wij een voorzichtig verdrag gemaakt."*

O gemeente, wat een ontzaglijke werkelijkheid! Wij zijn van nature ervijanden van God. Wij hebben het verbond met God verbroken. Nu is het billijk, nu is het recht, als de Heere de mens, die zelf het verdrag met de duivel, de zonde en de hel heeft gemaakt, in die rampzaligheid door de rechtvaardige God geworpen zal worden. Maar nu het wonder dat een diepgevallen verbondsbreker toch weer met God verzoend kan worden. Dat God nochtans zo groot is, zo groot van goedertierenheid, dat Hij nochtans in het verbond wil treden met een diepgevallen zondaar. Nee, nooit meer in de weg van het verbond der werken. Dat is afgesneden, dat is onmogelijk geworden, maar in de weg van het verbond der genade.

Daarom klinkt het in onze tekst vanavond, het gebed: *"De Naam van den God Jakobs zette u in een hoog vertrek."* Maar hoe kan dat toch? God is toch zo heilig, God is toch zo rechtvaardig, Hij moet de zonde toch straffen, anders zou Hij toch geen God meer zijn? Aan Zijn gerechtigheid moet toch genoeg geschieden. Hoe kan de Heere dan toch in een rechte weg met een verbondsbreker weer in het verbond treden en hem zetten in een hoog vertrek, ja, hem zetten in Hemzelf, dat is in Zijn verbond?

Het komt omdat er een geheim verbond is. Weet u waar ik die prachtige uitdrukking gevonden heb? In de "Heilige Oorlog" van John Bunyan. Wat bedoelt hij met het geheime verbond? Daarmee bedoelt Bunyan de raad des vredes, dat de Drie-enige God van eeuwigheid raad gehouden heeft over twee dingen: dat een verloren zondaar zalig kan worden en de weg waarin een verloren zondaar zalig kan worden. Daarmee is de Drie-enige God de duivel en de zondeval een eeuwigheid voor geweest.

Dan komen we bij dat wonder, gemeente, dat er van eeuwigheid een welbehagen is bij God. Want daarom alleen is het mogelijk dat een diepgevallen zondaar weer met God verzoend kan worden. Dat die zo hersteld kan worden, dat die weer een beeldrager wordt van de Allerhoogste God. Maar hoe dan? Hoe kan God dat doen? Omdat Hij gesproken heeft met Zijn geliefde Zoon. God had een schare die niemand kan tellen zo hartelijk lief. Die had God niet over voor de rampzaligheid. Die wilde Hij behouden, die wilde Hij voor eeuwig behouden, maar de zonde moest wel gestraft worden. Wat heeft de Vader toen gedaan? Heeft Hij al die mensen, die ontelbare scharen, kinderen, jongeren en ouderen, allemaal aan Zijn Zoon gegeven. En Zijn Zoon heeft dat

aanvaard door antwoord te geven op de vraag van God de Vader: *"Wie is het, die met zijn hart Borg wordt, om tot Mij te genaken?" "Ziet, hier ben Ik, o Mijn Vader, om Uw wil te doen, om Uw welbehagen te doen."*

Daar was de Heilige Geest ook bij, gemeente. Die heeft Zich bereid verklaard om deze zaligheid in het leven van zondaren toe te passen. Dat is nou dat geheime verbond, dat er al van eeuwigheid was. Daar zou je toch stil van worden? Toen God alles schiep, toen de zondeval een feit werd, stond daar hoog in de hemel de Middelaar van het verbond al klaar om naar de aarde te komen, om te lijden en te sterven, om de zaligheid te verwerven en die toe te passen in mensen die het verbond met God hebben gebroken. Wat een wonder! Nu kan een verbondsbreker nog zalig worden. Nu kan de Heere Zijn Heilige Naam verbinden met de naam van een zondaar.

Komt dat in onze tekst niet heel helder en duidelijk, en o zo troostvol, naar voren dat hier wordt gesproken over de Naam van Jakobs God? Nee, hier staat niet Israëls God, maar hier staat in onze tekst Jakobs God. We weten het toch wel, dat de naam van Jakob in de Bijbel een symbool staat voor zondaar. Wat was Jakob een grote zondaar toch? Een bedrieger, een albederver, en toch: *"Jakob heb Ik liefgehad."* Zo lief, dat Ik Mijn Heilige Naam wil verbinden aan Jakob. En omdat God dat van eeuwigheid gedaan heeft, heeft Hij Jakob ook gezet in een hoog vertrek.

In Bethel werd hem duidelijk hoe dat mogelijk was. Geen weg meer van Jakob naar God, maar God zij dank een weg van God naar Jakob. In die droom werd die ladder van boven naar beneden neergesteld, precies op de plaats waar Jakob lag. We weten dat die ladder een type is van Christus, Die uit de hemel neerdaalde om ook Jakob en al die zondaren zalig te maken, in een hoog vertrek te zetten. Heeft Jakob het niet nog heerlijker ervaren toen hij twintig jaar later die bange worsteling kende, de dag van zijn benauwdheid, in die donkere nacht aan de oever van de Jabbok, waar hij worstelde met een Man en waar hij het ervaren heeft: *"Ik heb God gezien van aangezicht tot aangezicht, en mijn ziel is gered geweest."*

Weet u waar diezelfde Jakob een poosje later door de Heere gebracht werd? Opnieuw in Bethel. Daar kwam de Heere als de God des Verbonds opnieuw tot Jakob. Dat deed Jakob zeggen: *"Laat ons ons opmaken en optrekken naar Bethel, en ik zal aldaar een altaar maken voor dien God, Die mij geantwoord heeft in den dag mijner benauwdheid."* Daar in Bethel verscheen de Heere opnieuw aan hem en daar sprak de Heere tot Jakob van Zijn heerlijk verbond: *"Uw naam is Jakob; uw naam zal voortaan geen Jakob meer zijn, maar Israël zal uw naam zijn."* En Hij noemde zijn naam Israël. Toen de Heere dat gezegd had, heeft Jakob gezien hoe de Heere opvoer van het altaar terug naar de hemel, naar de plaats waar Hij woont om vanuit de hemel Jakob en al Gods kinderen in deze wereld te helpen en te ondersteunen. Ja, en dat heeft ook David ervaren, die Psalm 20 heeft mogen dichten.

3. Zijn hulp uit het heiligdom

We gaan naar onze laatste gedachte: Zijn hulp uit het heiligdom. Wat werd er een diepe bede gezongen in het heiligdom, gemeente, voor David en zijn mannen: *"De HEERE verhore u in den dag der benauwdheid; de Naam van den God Jakobs zette u in een hoog vertrek."* Gemeente, wat is uw en jouw bede op deze biddag? Met welke begeerten ben je nu hier naar Gods huis gekomen? Wat leeft er nou in jouw hart? O ja, we hebben het vanmiddag ook gezegd, en vanavond mogen we het opnieuw zeggen, dat we met al onze begeerten, met al onze noden, mogen gaan tot de troon van Gods genade. In dat heerlijke kabinet van Gods genadeverbond liggen allerlei zegeningen klaar voor een arme zondaar: tijdelijke en geestelijke zegeningen.

Maar mag ik u eens vragen, en mag ik jou eens vragen: is het je nu om de Heere te doen? Is het je nu te doen om die trouwe Verbonds-Jehovah? Bij wie staat het vandaag nu bovenaan in zijn gebedsleven: *"Maar het is mij goed, mijn zalig lot, nabij te wezen bij mijn God; ik vertrouw op Hem geheel en al, den HEERE, Wiens werk ik roemen zal."* O, hoor eens wat David sprak aan het einde van zijn leven op aarde: *"Hoewel mijn huis alzo niet is bij God, nochtans heeft Hij mij een eeuwig verbond gesteld, dat in alles wel geordineerd en bewaard is. Voorzeker is daarin al mijn heil en alle lust, hoewel Hij het nog niet heeft doen uitspruiten."*

Wat een wonder toch! God heeft voor David een eeuwig verbond gesteld en hem daarin gezet als in een hoog vertrek. Wat zou dat een gezegende biddagszegen zijn, als de Heere dat gaat schenken op het gebed? Wat is het dan gepast om deze psalm vandaag te overdenken: *"Dat op uw klacht de hemel scheure, dat zich de HEERE ontdekke, de God van vader Jakob beure u in een hoog vertrek. Hij doe Zijn gunstrijk welbehagen uit Sions tempel dalen, om u te helpen en te schragen, Zijn zegen nederdalen."*

Een gebed om Gods verbondszegen. En die zegen kan maar van één plaats komen. Dat is Gods heiligdom. Dat is Sion. Daarom hebben die Levieten daar in het heiligdom gezongen: *"Hij zende uwe hulp uit het heiligdom, en ondersteune u uit Sion."* Ja, dat hadden David en zijn mannen wel nodig als ze weer naar de vijand moesten gaan om oorlog te voeren. Wat hebben ze dit gebed mogen meebidden? Wat hebben ze dit gebed mogen aanhoren op zo'n zeer gepaste plaats?

Want we hebben het vanavond gehoord: voordat David ten strijde trok, was hij eerst in het heiligdom, die tent in Jeruzalem, bij dat altaar, waar de Ark des Verbonds stond. Dat is de plaats waar de Heere wilde wonen, te midden van het volk. Die prachtige gouden kist, met die twee engelen die naar elkaar gebogen, met dat verzoendeksel erop, dat één keer per jaar rood gekleurd werd door het bloed der verzoening. We weten vanuit de Heilige Schrift dat daar, onder die vleugels van die engelen die op die Ark stonden, een wolk was, de heilige wolk, de Shechina, als het symbool van de aanwezigheid van God. Alsof de Heere rustte op het verzoendeksel. Alsof de Heere daar rustte op het bloed des verbonds, het bloed der verzoening, waarvan de Heere eeuwen geleden tegen Mozes gezegd heeft: *"En aldaar, daar op die Ark des Verbonds, zal Ik bij u komen, en Ik zal met u spreken van boven het verzoendeksel af, van tussen de twee cherubs, die op de Ark der getuigenis zullen zijn, alles wat Ik gebieden zal aan de kinderen Israëls."*

Omdat de Heere daar was, op die Ark des Verbonds, konden de Levieten en het volk en David en zijn mannen bidden: *"Hij zende uwe hulp uit het heiligdom, en ondersteune u uit Sion."* Dan wordt er zo'n prachtig woord gebruikt hier in de Hebreeuwse tekst, wat vertaald is met zenden: Hij steekt Zijn hand uit. Alsof er uit die Shechina, uit die wolk waar de Heere is, een hand komt om David en zijn mannen te sterken, te ondersteunen en te helpen in de strijd. Komen we dat niet meer tegen in de Schrift? *"Gods rechterhand is verhoogd; de rechterhand des HEEREN doet krachtige daden."*

Nee, dat heiligdom is er in Jeruzalem niet meer. En de Ark des Verbonds, zoals die toen was, is er ook niet meer. Maar gemeente, er is een ander heiligdom gekomen. Er is een andere plaats die de naam Sion draagt. Dat is de plaats waar Christus is. Dat is de plaats in de hemel aan de rechterhand van de Vader. Dat is het hemels heiligdom. Dat is het hemels Sion. O, waar dan heen op de biddag, waar dan heen in de dagen die komen, met al onze noden, met al onze ellende, tekorten, strijd, zonde en ellende, waar dan heen met onze begeerten, met onze leegte, met onze honger en dorst, met ons stil verlangen naar God? Tot het heiligdom hierboven, naar Sion, dat is Gods genadetroon, het hoog vertrek in het hemels Jeruzalem, de plaats waar Christus is, de Middelaar van het betere verbond, die meerdere Jozef, die Zijn hemelse schuren opent voor een allesmissende zondaar en armen en nooddruftigen genade voor genade wil schenken.

Daar is Hij bij een geopend kabinet van Zijn genadeverbond. Daar maakt Hij het waar: *"Als Hij opgevaren is in de hoogte, heeft Hij de gevangenis gevangen genomen, en heeft den mensen gaven gegeven,"* om vanaf die plaats Zijn verbondszegen te doen nederdalen. O, laat ons dan met vrijmoedigheid toegaan tot de troon der genade, opdat wij barmhartigheid mogen verkrijgen en genade vinden, om geholpen te worden ter bekwamen tijd. Laat ons dan gaan tot dat heiligdom hierboven met het gebed: O Heere, verhoor mij in de dag der benauwdheid. O Heere, zou U ook mij willen plaatsen in het hoge vertrek? Zou U ook mij willen opnemen in Uw heilig verbond? O Heere, zend toch Uw hulp en Uw ondersteuning in alle omstandigheden van het leven, want U, o Heere, hebt toch hulp besteld bij een Held? U hebt toch Uw Zoon uit het volk verhoogd? U hebt toch Uw geliefde Zoon aan Uzelf en aan Uw volk verbonden? O Jakobs God, o God van het verbond, verhoor mij toch en zet mij toch in een hoog vertrek, om Jezus' wil.

Amen.